

Andra söndagen i fastetid 2021

Ibland behöver vi en ljuspunkt, när livet går i moll och allt tycks lite halvmörkt och tungt. När människor inte riktigt förstår oss och tycks uppskatta oss, kan det bli ännu lite tyngre. Vi har ett oändligt stort behov av att bli sedda och godkända, inte minst unga människor. Det som Paulus säger kan muntra upp och styrka oss: ”Om Gud är för oss, vem kan då vara mot oss” (Rom 8:31). När vi verkligen har satt all vår lit till Gud och förtröstar på honom, då spelar det inte så stor roll längre vad folk säger om oss eller inte. Det viktigaste är att veta att hans kärlek och nåd bär oss genom livet. Vad som än händer, vad folk än säger och gör, så förblir han trofast. Han ger oss precis det vi behöver för att gå vidare i livet, hur det än hanterar oss och hur vi än känner det. ”Kristus är den som... vädjar för oss” (Rom 8), säger Paulus. Han ser ständigt på oss med sin kärlek och talar väl för oss. Mer och mer kan vi lägga tyngdpunkten i vårt liv på honom. Då kan ingen och ingenting rubba oss. Vi har hittat hem. Vi är trygga i honom.

Det är något liknande som de tre lärjungarna Petrus, Jakob och Johannes får vara med om i dagens evangelium. De är på väg upp till Jerusalem med Jesus. Antagligen kände de sig lite oroade och osäkra om framtiden, Men mitt i denna svåra situation får de ett tydligt bevis på vem Jesus egentligen är och vad han betyder. Inför deras ögon ”förvandlades han inför dem: hans kläder blev skinande vita” (Mark 9:2-3). Mose och Elia, som i sig sammanfattar hela det gamla förbundets vishet och helighet. samtalande med Jesus. Och det största av allt: Faderns röst hördes ur molnet: ”Detta är min älskade Son. Lyssna till honom” (Mark 9:7). Tydligare än så kunde inte Jesus i hela sitt gudamänskliga mysterium bli uppenbarad för dem. Ovisshet och oro fick ge vika för den fulla sanningen om Jesus som Guds älskade Son. Ljuset tändes och mörkret fördrevs. Hela sammanhanget blev klart för dem. Tillsammans med de gamla förbundets heliga fick de själva som Jesu apostlar se och förstå att Fadern gett oss sin Son. I hans ord får också vi höra allt det vi behöver höra och se allt det vi behöver se.

Ibland behöver vi en sådan ljuspunkt i vårt liv. Egentligen får vi det gång på gång, när vi verkligen lyssnar på Jesu ord och öppnar vårt hjärta för hans kärlek. Som troende är vi alla lyssnare till Guds ord. Redan Abraham får beröm av Herren ”därför att du lyssnade till mina ord” (1 Mos 22:18). Ständigt på nytt måste vi öva upp vår andliga hörsselförmåga, så att vi kan ta emot signalerna från Gud. Det är lite svårare i vår tid, där vi ständigt överöses med ord. Redan Shakespeare klagade: *words, words*. Vi blir ofta översvämmade av tomma ord, som inte säger något. Därför måste vi lära oss att spetsa öronen och lyssna på helspänn, när Guds ord proklamerar i liturgin. Orden får en ännu större verkan när de läses på ett högtidligt sätt inom gudstjänstens ram. Den som läser, lektorn, har en speciell

tjänst i kyrkan. Och evangeliet kan bara läsas av den vigde ämbetsbäraren, diakonen eller prästen. Det är alltid Gud själv som talar till oss i sitt ord. Därför måste vi lära oss att lyssna med vördnad, i lyhörd tro och med kärlekens glädje och lydnad, ja, faktiskt också med helig glupskhet. Det är en äkta konst att lära sig lyssna. Lär vi oss att verkligen lyssna på lärjungesätt till Guds ord, då får vi på köpet också ett öppet öra för vår nästa med hennes nöd och behov.

Dagens kollektbön sammanfattar denna lyssnandets konst: ”Gud, du som bjuder oss att lyssna till din älskade Son, låt ditt ord vara vår andliga föda, så att vi för vårt inre kan se den härlighet till vilken Kristus har gått före.” Att lyssna och höra går samman med att se. Med alla våra sinnesförmågor får vi ta emot Gud i våra liv och förvandlas av detta möte i tro, hopp och kärlek. Allt det vi ser och hör kan på ett eller annat sätt peka på hur Gud kommer oss till mötes och vill leda oss genom livet. När vi övar upp vår andliga hörsel och synförmåga, anar vi mer och mer om Guds barmhärtighet, som möter oss i livets vanliga skeenden. Liksom lärjungarna fick erfara hur Jesus förklarades och förvandlades inför deras ögon, kan vårt liv lysas upp av hans närvaro. Just när vi som bäst behöver hans ljus kan vi få en aldrig så liten ljusglimt som hjälper oss att gå vidare.

Under denna tid av pandemi, då många känner sig isolerade och ignorerade både av Gud och människor, är det så viktigt för oss som Jesu lärjungar att försöka sprida dessa små glimtar av ljus och hopp omkring oss. Det är vårt privilegium som Jesu bröder och systrar och Faderns älskade barn att vi fått nåden att förmedla ljus i mörkret, hopp i hopplöshet, glädje i sorgen. Liksom de tre lärjungarna stärktes i sin tro på förklaringsberget, får vi näring och uppmuntran varje gång vi lyssnar till Jesu ord och låter hans blick vila på oss. Därför är det så viktigt att vi hittar vårt eget lilla förklaringsberg, vår egen andliga oas, vår bönehörna, där vi i ensamhet och stillhet kan låta oss bländas av Jesu ljus, undervisas av hans ord och ledas av hans ande.

Vi är alla på väg mot påsken. Fastetiden är en förberedelse till påskens strålande seger och ljus. Vi kan tycka att fastetiden är lite mödosam och tung, även om de flesta av oss nog tar alltför lätt på fasta och försakelse. Det är kanske det som gör det ännu mödosammare. Vi vet innerst inne att vi måste avstå, dela med oss, tjäna dem som har det svårt, men det blir liksom inte mycket av det. Tydligare än vanligt blir vi då medvetna om vår egen ljumhet och medelmåttighet. ”Vårt största lidande är att inse att vi inte är heliga” som en fransk mystiker sade. Det är just då vi behöver denna ljusglimt som allra mest: att det är Jesu ljus och nåd, ja, bara hans helighet som räddar oss. Vi behöver alltid och överallt ta emot hans frälsande kärlek. Det är ju till svaga syndare som vi alla är som han har kommit med sitt glada budskap. Det hoppet och ljuset får aldrig slockna inom oss.

